

Stand til at leve paa. Der er jo ogsaa andre Omraader med Hensyn til Indførelsen af fremmed Arbejdskraft, som Socialdemokratiet paa ingen Maade har undladt at udtale sit Standpunkt over for. Jeg kan nævne en af vore største Fabrikker, en Mand, der er Millionær og bliver det i højere Grad Dag for Dag, som indforstriver svenste Arbejdere, der bo ude ved hans Fabrik i Boliger, 3—4 Stykker sammen, under Vilkaar, som vore Arbejdere ikke vilde lade sig byde, og han er derved i Stand til at faa sit Arbejde udført langt billigere, end han vilde kunne faa det af Landets egne Arbejdere. Lad os altsaa faa Arbejderorganisationer, gennem hvilke vi ville være i Stand til at faa gennemført lige Vilkaar, saavel for den fremmede, som for den indenlandske Arbejder. Saa vilde de være i Stand til at leve alle, saa vilde Forholdene regulere sig saa nogenlunde af sig selv, og man kan saa rolig overlade Arbejderne Resten. Vi have aldrig undladt at fremstille disse Ting for de Herrer, men det er aldrig lykkes os at vinde de Herrerens Øren for vore Udtalelser imod den hensynsløse Udbyttning af den fremmede Arbejdskraft, som i mangfoldige Tilfælde er øvet her i Landet til Skade for Landets egne Arbejdere. Det er kun dette Forhold, vi have paatalt atter og atter her, og det ville vi blive ved med at paatale. Derjom derfor det ærede Medlem oftere siger, at Socialdemokratiet ikke har paatalt det eller ikke sagt, hvad det vil i den Retning, vil han bestandig faa at vide, at det er ham selv, der har glemt, at vi have sagt til enhver Tid, hvad vi her ville.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Singer blev): Den ærede Ordfører (C. Hage) mente, at jeg havde misforstaaet hans Ytringer angaaende Ønskeligheden af Statsbanernes Rentabilitet. Dertil vil jeg sige, at enhver er jo den bedste Fortolker af sine egne Ord og Tanter, altsaa, det, den ærede Ordfører har sagt, maa staa ved sit Værd, men jeg vil dog sige og kan ikke undlade at understrege, at i Gaar lagde den ærede Ordfører ved Motiveringen af nogle Medsættelser paa kalkulatoriske Poster ganske særlig Vægt paa, at dette betegnede Ønsket om Sparommelighed i Jærnbandedriften. Det er jo noget, man er vant til at høre, og som jeg ogsaa har højet mig for og erkendt Betimeligheden af. Det forekommer mig imidlertid, at den ærede Ordfører ved Siden af gif noget videre paa andre Punkter, og den Klang, der kom til mig, lød saaledes, at det ærede Medlem som Ordfører for Finansudvalget noget stærkere, end det plejer at

stte, accentuerede, at det vel var værdt at komme til et Udbytte. Det samme Indtryk har man til Dels af den ærede Ordfører i Dag. Han nægter jo ikke, at et større Udbytte er ønskeligt. Naar jeg udtalte i Gaar, at jeg vilde kunne være tilfreds paa dette Punkt med de 2 pCt., er det, fordi det har været foreholdt mig saa ofte, ogsaa fra det ærede Finansudvalgs Side, at det skulde vi se at naa, og hver Gang man har gjort det op, hver Gang man har regnet med § 27, har man altid sagt: vi beregne halv Jorrentning, 2 pCt. ere vi fornøjede med. Og det have vi jo naaet eller omtrent naaet. Saa siger den ærede Ordfører, at Opgørelsen er ikke rigtig. Der kan selvfølgelig siges noget imod alle Opgørelser og ogsaa mod denne, men det vilde være i høj Grad ubilligt, om man vilde regne Udgifterne paa § 27 for en Åarsudgift. Man kan nemlig ikke paa en Gang, lægge Udgiften paa § 27 til Kapitalen og opsøre den som Rente, og vil man under Jorrentning af Totaludgiften til Jærnbaneanlæg medregne hver eneste Øre, der er udgivet paa § 27, hvilket den ærede Ordfører forlanger, skal der beregnes Rente af Udgiften paa § 27, fordi den hører til Kapitalanlægget, men samtidig kan den ikke tages med som hørende til Årets Udgift. Det forekommer mig at være et ubilligt Krav. Fordi jeg mener at kunne sige, at jeg maa være tilfreds paa dette Punkt, følger virkelig ikke deraf, at jeg er gennemgaaende tilfreds med Udgifterne for Jærnbanevæsenet. Hvis det ærede Medlem helst vil høre det, gaar det virkelig mig her, som det gaar Landmændene og Købmændene: Jeg er i høj Grad behymret med Hensyn til Fremtiden. Den ærede Ordfører kan gerne præle Økonomi, og at man skal være fornuftig o. s. v., men det regner hver eneste Dag ned med Krav fra Handel og Næringsbrug om Udvidelse af Toggangen og Medsættelse af Taksterne. Jeg er for øvrigt selv fremkommen med et Forslag, der forudsættes at skulle give en Medsættelse af Taksterne, saa langt som jeg mener, at kunne gaa med Udfigt til forøget større Udbytte i Fremtiden, men ved Siden deraf kommer hele det ydste Krav om en Forandring i Toggangen, der vil koste Millioner, og der kommer ogsaa Krav om Forandringer i Lønningsforholdene. Hvis det kommer til at gaa, som det almindeligt ønskes, ser jeg ikke rettere, end at der er stor Fare for, at hele Overfluddet af Banedriften forsvinder eller i alt Fald bliver meget væsentligt formindsket, hvad jeg selvfølgelig ikke ønsker. Jeg er for saa vidt ganske enig med den ærede Ordfører i, at man maa søge at fastholde et nogenlunde